

МАЛКИЯТ ЛОВЕЦ И ГОЛЕМИЯТ ТИГЪР НИВХСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Един ловец отишъл с невръстния си син в тайгата да лови самури. Дватама навлезли в гората, наскели млади елхи и под една чаталеста бреза построили колиба.

Бащата рекъл:

— Опасно е тука, сине, страшно е...

— Аз не се боя от нищо, тате! — отвърнало момчето. — Не знам страх що е. Който и да ме нападне, ще го надвия!

Бащата взел да го кори:

— Не говори тъй! Ти си малък още, в тебе няма много сили. По-добре кажи: страхувам се от всичко!

— Не — упорствувал синът, — няма да кажа! Където не ми стигне силата, там ще надделея с ловкост и хитрина. С всякакъв враг ще се справя!

Още не издумал, ето че към колибата се приближил голям тигър: два зъба като остри саби стърчат из устата му, очите му мятат пламъци. Надзърнал в колибата и попитал:

— Кой се хвали, че всекиго ще надвие?

Като видял страшния звяр, бащата изгубил ума и дума. Едва могъл да изрече:

— Не съм казал такова нещо — аз от всички се боя... Моля те, пусни ме да изляза от колибата!...

Тигърът оставил ловеца да излезе. Оня се измъкнал и хукнал да бяга, сякаш под петите му имало въглени. От страх забравил и детето, и лъка си.

Тигърът повторно пъхнал глава в колибата и попитал:

Кой казваше, че с всякакъв враг ще се справи? Кой от нищо не се бои?

Момчето отвърнало:

— Аз от нищо не се боя! С всеки враг ще се справя!

Тигърът рекъл:

— Е, хайде тогава да се преборим. Ако ти ме надвиеш, ще ме убиеш; ако пък аз излезна по-силен ще те изям.

Големият звяр се препречил пред вратата. Момчето се опитало да се мушне под него. Той клекнал и то не могло да избяга. Подскочило то — искало да го прескочи. Звярът се изправил — не го пуска.

— Е, какво ще правиш сега, малкият?

Тогава момчето намислило една хитрина: престорило се, че пак се готви да се пъкне под тигъра. Тигърът се снишил, а то бързо като стрела го прескочило. Изтичало навън и като катерица се покатерило чак на върха на чаталестата бреза.

Спуснал се тигърът да го хване. Не успял. Засилил се, подскочил високо, ала главата му се заклецила в чатала на брезата и там увиснал. Дере тигърът с нокти брезовата кора, шиба с дългата си опашка дървото отсам и оттам, ръмжи страховито — не може да се освободи.

Видяло момчето, че врагът му се е заклецил здраво, слязло на земята и рекло:

— Е, казах ли ти аз, че всички ще надвия и от никого не се боя?

Тигърът нищо не могъл да отвърне — думите му засядали в притиснатото гърло. Престанал да шиба с опашката си, отпуснал се, изблецил очи.

Момчето погледнало своя враг и си рекло: „Защо да оставя тоя хубав тигър да умре?“ Взело брадвата, покатерило се на брезата и отсякло единия клон на чатала.

Тигърът тежко рухнал на земята. Дълго лежал, без да помръдне. По едно време дошъл на себе си и погледнал нагоре. Там, на един клон, седяло момчето. Рекъл му:

— Пожали ме ти, не ме остави да загина. Слез долу! Ще те отведа в моя дом и ще ти дам хубав подарък.

Слязло момчето и тигърът казал да се метне на гърба му. Побързо от вятъра се понесли през тайгата. Накрая се изкачили на върха на най-високата планина. Погледнало момчето и видяло голяма зимна юрта; пред нея — яки кучета, вързани на синджир, и тигрови кожи, повесени на пръти.

Момчето слязло от гърба на тигъра, озърнало се, а от звяра — нито следа. Пред него стоял млад мъж, в краката му се валяла тигрова кожа. Почудило се момчето, не знаело какво да каже. А момъкът рекъл:

— Ние само по вашите места ходим като тигри. Тук се превръщаме на човеци. Ела с мене в моята юрта!

Влезли. А там, край огъня седял белобрад старец. Погледнал той момчето с жълтите си тигрови очи и запитал младия мъж:

— Кого си ми довел, сине?

— Тате, този млад ловец ме избави от смърт.

И момъкът разправил на баща си всичко, както е било.

— Бях почнал да се задушavam и си помислих, че е настъпил сетният ми час. И ако този млад ловец не беше отсякъл клона, щях да умра, увиснал на дървото.

Бащата излезнал и подир малко довякъл една голяма шейна. Почнал да трупа в нея самурени кожи. Трупал, трупал, натрупал камара, по-висока от човешки бой.

Сетне рекъл на момчето:

— Хайде сега качи се отгоре и си върви у дома!

А момчето попитало:

— Как ще се върна? Не знам пътя, ще се загубя в тайгата.

— Няма да се загубиш. Шейната сама ще те отведе, тя знае пътя.

Момчето се метнало върху меките кожи. И наистина шейната тръгнала сама. Много време пътувала и накрая спряла пред родната юрта на момчето.

А вътре бащата седи и тъгува. Изрязал от тресчица образа на сина си, гледа го и нарежда:

— Големият тигър го изяде. Останах сам-самин. Как сега ще живея без син?

А момчето слязло от шейната и се провикнало:

— Тате, я излез да видиш какво богатство ти нося!

Старецът излязъл и не повярвал на очите си: синчето му стояло пред него живо и невредимо. И докарало толкова самурени кожи, колкото всички ловци от стана за пет години не могат да добият.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.